

mægtig X i Magistraten, men hvis det havde været Arbejdsmand X eller Fyrbøder X, der havde baaret sig saadan ad overfor de i hvert Fald 4 unge Piger, kan der ikke være Tvivl om, at der var blevet dekretet Tiltale mod vedkommende. Der er ikke Tvivl om, at der var blevet dekretet Tiltale, hvis det i Stedet for en velsitueret Mand havde drejet sig om en Arbejdsmand ude paa Landet, der havde været uterlig overfor velhavende Folks Pigebørn.

Jeg kommer saa til det Sidespørgsmaal, som den højtærede Justitsminister var inde paa, om Godsejer Ebbensgaard. Her søgte den højtærede Justitsminister igen at tillægge mig en Udtalelse, jeg slet ikke har brugt. Jeg har jo ikke sagt noget om, at jeg, da jeg blev bekendt med de daarlige Forhold, der raadede paa „Hebron“, straks gik til Godsejer Ebbensgaard. Jeg har gjort opmærksom paa, at det var, efter at jeg havde rettet en Klage og efter Mødet i Vinderup, at jeg gik til Godsejer Ebbensgaard, der boede paa Hotel Vinderup, og sagde til ham: Her har De alt mit Materiale, jeg skal give Dem alle de Oplysninger, De ønsker, og hvis De, Hr. Ebbensgaard, vil sammenkalde Bestyrelsen — det burde han for Resten have gjort længe i Forvejen — og foranledige, at der bliver rettet en Henvendelse til Justitsministeren om en Undersøgelseskommission, lover jeg Dem, at der skal ikke blive skrevet og talt mere om denne Sag, indtil der foreligger Resultat. Det er Stillingen. Det viste sig imidlertid, at Godsejer Ebbensgaard ikke brød sig noget derom. Han lovede mig, at han skulde paa Bestyrelsens Vegne rette en saadan Henvendelse, han vilde tage Initiativet dertil. Det skete imidlertid ikke. Først 8 Dage efter rettede Bestyrelsen en Anmodning til Overinspektøren om at være den til Vejledning. Saa kom Overinspektøren derop, og han tillagde de Klager, der vare fremkomne, saa liden Vægt, at han ikke vilde rette nogen Anmodning til Justitsministeren om en Undersøgelseskommission.

Et andet Sidespørgsmaal — det var alt-saa ikke noget Kardinals-spørgsmaal — men noget, som den højtærede Justitsminister i høj Grad har dvælet ved i Dag, er Vidnesbyrdene fra de forskellige Mænd og Kvinder oppe i Omegnen af „Hebron“, Justitsministeren sagde i Gaar, at jeg havde jo gjort Kommissionen opmærksom paa alle de Mænd og Kvinder, der vare afhørte. Jeg understreger, at Ministeren

sagde, at jeg havde henledet Kommissionens Opmærksomhed paa alle disse Mænd og Kvinder, og saa tilføjede Justitsministeren: Det vil sikkert være let at faa Folk oppe paa den paagældende Egn til at udtale sig i ganske modsat Retning af, hvad de paagældende have udtalt. Jeg tillod mig ved en ganske kort Afbrydelse at stemple dette som ikke rigtigt, og jeg vil sige, at den højtærede Justitsminister har jo saa ganske og aldeles Uret. Stillingen er den, at Kommissionen er gaaet frem ganske uden at bekymre sig om, hvorledes jeg ønskede disse Personer afhørte, eller hvilke Personer jeg ønskede afhørte. Ministeren fremhævede selv, at Kommissionen, der bestod af Overretsassessor Schrøder og Politibetjent Carlo Olsen, havde talt med en Række af Folk, og det, jeg havde Lejlighed til at betone, var, at det er overordentlig karakteristisk, at der ikke er et eneste Udsagn fra Folkene i Handbjerg By — ikke et eneste — som ikke er imod Fru Bransholm. Den højtærede Justitsminister gjorde under Flakkebjerg-Affærens Behandling her i Tinget meget stærkt Væsen af, at alle de voksne Personer, der havde udtalt sig om Mortensen, havde rost ham. Justitsministeren fremholdt det meget stærkt her i Rigsdagen. Men her i denne Sag, hvor alle de Mænd, der afhøres i Handbjerg, erklære sig mod Fru Bransholm, synes Justitsministeren ikke at tillægge det nogen Vægt, og Justitsministeren siger: at hvis man havde spurgt andre end de Personer, som jeg har opgivet, vilde de have sagt noget helt andet. Her er det, jeg vil sige, at jeg var i min simple Ret, da jeg afbrød Ministeren, selv om min Afbrydelse maaske i Ordene var saa stærkt formet, at den ikke falder ganske sammen med Forhørsuddragene. Men den højtærede Justitsminister har i langt højere Grad søgt at give denne Forsamling et galt Billede af den virkelige Stilling. Saaledes er ingen af de tre Personer oppe i Handbjerg By, der oplyse om det intime Forhold mellem Fru Bransholm og Frøken Thorup, Folk, som jeg har opgivet. Jeg har opgivet Stationsforstanderen paa Handbjerg Station. Men alle de mange Personer fra Handbjerg By, med Undtagelse af Lærer Linds Søn — og det er mange — har Kommissionen afhørt uden at have faaet Anvisning fra min Side. Nej, man kan ikke komme uden om, at det er et meget fældende Vidnesbyrd for Fru Bransholm, at saa godt som